

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoP/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119221220
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6119221220.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, vo veci starostlivosti o maloleté deti G. Q., nar. XX.XX.XXXX a G. Q., nar. XX.XX.XXXX, obidve trvale bytom v Českej republike, O., Q. č. 1, v súčasnosti bytom v R. R., O. č. XX, obidve zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica, ako kolíznym opatrovníkom, deti rodičov matky T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v Českej republike, O., Q. č. 1, v súčasnosti bytom v R. R., O. č. XX, a otca E. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v Českej republike, Q., N. L. č. XX, prechodne bytom v R., O. č. 5, o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní matky proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 37P/26/2019-20 zo dňa 11.02.2019, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať (prvý výrok) a konanie vo veci zastavil (druhý výrok); v odôvodnení uznesenia uviedol, že matka sa podaným návrhom domáhala zverenia maloletých detí do svojej osobnej starostlivosti; vychádzal zo zistenia, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 32P/132/2018-127 zo dňa 19.07.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16CoP/60/2018-188 zo dňa 06.12.2018 bol matke nariadený návrat maloletých detí do miesta obvyklého pobytu v Českej republike, kde sa pred Mestským súdom v Brne pod sp. zn. 25P/23/2014 vedie konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom; súd prvej inštancie konštatoval, že „v danej veci ide o konanie vo veci starostlivosti o maloleté deti, v ktorom sa matka maloletých detí domáha neodkladného zverenia maloletých detí do jej osobnej starostlivosti; maloleté deti aj ich rodičia sú českými štátnymi občanmi, matka s maloletými deťmi žije v súčasnosti na Slovensku, otec v Českej republike; nakoľko ide o konanie vo veci starostlivosti o maloleté deti s cudzím prvkom a Slovenská republika i Česká republika sú členmi Európskej únie, súd aplikoval v danej veci Nariadenie (t.j. nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000), ktoré má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky; Okresný súd Banská Bystrica nariadil matke návrat maloletých detí do miesta ich obvyklého pobytu pod jurisdikciu Mestského súdu v Brne“; súd prvej inštancie skúmal svoju právomoc na prejednanie a rozhodnutie veci, keď uviedol, že „pre určenie právomoci v konaniach vo veci starostlivosti o maloleté deti s cudzím prvkom v členských štátoch Európskej únie je potrebné vychádzať z čl. 8 nariadenia, ktoré zakotvuje všeobecnú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorá je daná obvyklým pobytom dieťaťa v čase začatia konania; výnimky zo všeobecného princípu právomoci ustanovujú čl. 9, 10, 12 a 13 nariadenia; v čl. 9 nariadenia je upravené zachovanie právomoci počas trojmesačného obdobia po presťahovaní dieťaťa do iného členského štátu; čl. 10 rieši súdnu právomoc v prípadoch únosu dieťaťa; čl. 12 upravuje dohody o súdnej právomoci a čl. 13 priznáva právomoc súdom členského

štátu, v ktorom sa dieťa nachádza, ak nemožno obvyklý pobyt dieťaťa určiť; ak bolo dieťa unesené z jedného členského štátu do iného členského štátu Nariadenie zaručuje, že právomoc rozhodovať vo veci opatrovníckych práv si v zásade zachovávajú súdy členského štátu pôvodu, teda štátu v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt pred únosom, t.j. v danom prípade súdy Českej republiky; súdy členského štátu, do ktorého bolo dieťa unesené môžu získať právomoc na rozhodovanie o opatrovníckych právach maloletého dieťaťa len v dvoch prípadoch za výslovne stanovených podmienok v čl. 10 Nariadenia; prvým prípadom je situácia, že dieťa nadobudlo obvyklý pobyt v dožiadanom členskom štáte a všetci, ktorí majú opatrovnícke právo, sa zmierili s únosom; v druhom prípade dieťa nadobudlo obvyklý pobyt v dožiadanom členskom štáte a zdržiavalo sa v tomto členskom štáte najmenej jeden rok potom, ako sa tí, ktorí majú opatrovnícke právo, dozvedeli alebo mohli dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa a dieťa sa zžilo s prostredím a zároveň je splnená aspoň jedna z podmienok, buď do jedného roka odvtedy, ako sa opustený rodič dozvedel alebo mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, nepodal žiadosť o návrat dieťaťa alebo žiadosť o návrat podal, ale vzal ju späť a do jedného roka nepodal novú žiadosť alebo v členskom štáte, ktorý rozhoduje o únose bolo vydané rozhodnutie o nevrátení a súdy oboch členských štátov vykonali nevyhnutné kroky podľa článku 11 ods. 6, ale konanie bolo ukončené podľa článku 11 ods. 7, pretože účastníci neurobili svoje podania do 3 mesiacov od oznámenia alebo príslušný súd, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt pred únosom, vydal rozsudok o opatrovníckom práve, z ktorého nevyplýva povinnosť dieťa vrátiť; súd prvej inštancie konštatoval, že „v danom prípade má súd z návratového spisu preukázané, že u maloletých detí neprišlo k legálnej zmene pobytu, ale ich pobyt bol zmenený matkou neoprávnené; nie je preto možné na určenie právomoci aplikovať čl. 8, 9, 12 a 13 Nariadenia, ale súd musí vychádzať z čl. 10 Nariadenia, ktorý upravuje právomoc v prípade únosov maloletých detí a stanovuje, že právomoc si v zásade zachovávajú členské štáty, v ktorom mali maloleté deti obvyklý pobyt pred neoprávneným premiestnením; súd má preukázané, že Okresný súd Banská Bystrica právoplatne nariadil matke návrat maloletých detí do miesta obvyklého pobytu pod jurisdikciu Mestského súdu v Brne, teda prišlo aj k určeniu, že obvyklým pobytom maloletých detí je Česká republika a príslušné súdy Českej republiky si zachovávajú právomoc konať vo veciach opatrovníckych práv k maloletým; súd má tiež preukázané, že nie je splnená ani jedna podmienka v zmysle čl. 10 Nariadenia na zmenu právomoci a nadobudnutie právomoci súdov Slovenskej republiky, do ktorej boli maloleté deti unesené; maloleté deti nenadobudli obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky a otec maloletých detí, ako rodič, ktorý má opatrovnícke právo sa nezmieril s únosom; na území Slovenskej republiky sa zdržiavajú od 16.03.2018, teda menej ako jeden rok, otec využil svoje právo a podal návrh na návrat maloletých detí, ktorý nevzal späť; tunajší súd právoplatne nariadil návrat maloletých detí do Českej republiky, teda nie je splnená ani podmienka o nenavrátení maloletých detí uvedená v čl. 10 Nariadenia a čl. 11 ods. 6 ,7 Nariadenia; v súčasnosti nie je ani splnená posledná možná podmienka o existencii rozsudku, z ktorého nevyplýva povinnosť maloleté deti vrátiť, práve naopak, odvolací súd v Českej republike zveril maloleté deti do starostlivosti otca, teda z rozsudku opätovne vyplýva povinnosť matky maloleté deti vrátiť do Českej republiky; keďže matka detí podala návrh na neodkladné zverenie maloletých detí do jej starostlivosti, súd skúmal, či sú v danom prípade splnené podmienky na aplikáciu čl. 20 Nariadenia, v zmysle ktorého môžu aj súdy iného členského štátu, ktoré by mali právomoc rozhodovať vo veci samej, prijať v nalievavých prípadoch predbežné opatrenia, vrátane ochranných opatrení; v zmysle európskej judikatúry (Rozsudok Súdneho dvora v Luxemburgu z 23.12.2009 vo veci C-403/09 PPU Jasná Detiček vs Maurizio Sgueglio) možno predbežné opatrenie, resp. ochranné opatrenie vydať len za kumulatívneho splnenia troch kritérií, ktorými sú: ich vydanie je nalievavé, musia byť vydané vo vzťahu k osobám alebo majetku nachádzajúceho sa v členskom štáte, kde sídli súd vydávajúci predbežné opatrenie a musia mať dočasný charakter; nalievavosť môže spočívať ako aj v situácii dieťaťa, tak aj v prípade nemožnosti podať návrh na úpravu rodičovských práv a povinností na súd príslušný na rozhodnutie vo veci samej; vychádzajú z vyššie uvedených skutočností v danom prípade nie sú splnené spoločne všetky tri podmienky, a to podmienka dočasnosti a podmienka nalievavosti, keďže Českej republike, v štáte, v ktorom mali maloleté deti obvyklý pobyt pred neoprávneným premiestnením a majú ho doteraz, prebiehali aj doposiaľ prebiehajú viaceré konanie o opatrovníckych právach k maloletým deťom, v ktorých sa súdy podrobne zaoberali návrhmi oboch rodičov ohľadom opatrovníckych práv maloletých detí, boli vydané viaceré neodkladné opatrenia, ako i čiastočné rozhodnutie vo veci samej; nie je splnená ani podmienka nalievavosti, nakoľko doposiaľ neprebíha na tunajšom súde žiaden výkon rozhodnutia vo veci maloletých detí a aj návrh matky detí na pozastavenie výkonu rozhodnutia bol z tohto dôvodu zamietnutý ako predčasne podaný; na základe uvedeného doposiaľ súd prvej inštancie k názoru, že „súdy Slovenskej republiky nenadobudli právomoc konať vo veciach opatrovníckych práv k maloletým deťom v zmysle čl. 10 Nariadenia, ale súdy Českej republiky, z ktorej boli maloleté deti unesené, si zachovali právomoc konať naďalej a maloleté deti majú obvyklý pobyt v Českej republike; súd preto s

poukazom na čl. 17 Nariadenia vyhlásil, že nemá právomoc konať v tomto konaní a konanie v zmysle § 161 ods. 2 CSP a § 9 CSP zastavil z dôvodu nedostatku právomoci súdu Slovenskej republiky vo veci konať“; súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia článku 8 ods. 1, 10, 11 ods. 6 a 7, 17 a 20 ods. 1 a 2 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 zo dňa 27.11.2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 v spojení s § 161 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) a § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „C.m.p.“).

2.1 Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala matka včas odvolanie zo dňa 01.03.2019 (č.l. 28-31 spisu); nesúhlasila so zastavením konania; zdôraznila, že maloleté deti budú dňa 16.03.2019 na území Slovenskej republiky rok a s prostredím sa viac ako zžili, nakoľko sú na jej spôsob výchovy zvyknuté už viac ako desať rokov, počas ktorých boli výhradne v jej starostlivosti; deti pravidelne dochádzajú do školy, sú v nej veľmi spokojné, rady do nej chodia a všetko si do školy plnohodnotne plnia; pre maloletú W. je teraz nevyhnutné zostať v škole v ôsmom ročníku, ktorý je životne dôležitý kvôli prospechu pre prijatie na strednú školu; pre maloletého G. je prioritou ponechať ho na škole, kde má vnútornú motiváciu sa učiť a zvláda učivo aj kolektív spolužiakov bez väčších problémov; na škole v R. počas starostlivosti otca mal maloletý problémy, nerešpektoval pokyny vyučujúcich, automaticky sa mu do školy nechcelo, často zabúdal a nedodržiaval poriadok; v súčasnosti je v jej starostlivosti a všetky problémy vymizli; poukázala aj na to, že maloleté deti majú na konci marca 2019 zabezpečený lyžiarsky výcvik; vyjadrila názor, že maloleté deti potrebujú stabilné prostredie a pocit istoty; maloleté deti si riadne plnia školskú dochádzku a nachádzajú sa v plne funkčnej rodine, kde majú vybudovaný silný vzťah s ich sestričkou G., pričom odlúčenie od nej by ich mohlo priviesť do neznesiteľnej situácie v zmysle článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru; poukázala aj na to, že maloleté deti majú strach z návratu k otcovi, čím sú vystavené vážnemu nebezpečeniu, pretože ich návrat do Českej republiky je nezlučiteľný s ich záujmami a výrazne ohrozuje ich zdravotný a psychický stav; ďalej poukázala na nedostatky v doterajších konaniach vedených pred súdmi v Českej republike, ktoré nedostatočne zohľadnili niektoré skutočnosti; poukázala aj na to, že otec sa o maloleté deti fakticky nezaujíma a komunikuje s nimi len sporadicky a jeho záujem je len formálny; zdôraznila, že maloleté deti sa zžili s prostredím, s rodinou a so školou a je o ne plnohodnotne postarané; vyjadrila názor, že by sa vzhľadom na ich rozumovú vyspelosť mala rešpektovať aj vôľa maloletých detí, ktorých vypočutie navrhla; na základe uvedeného navrhla zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.2 Otec vo vyjadrení zo dňa 04.04.2019 (č.l. 56 spisu) k odvolaniu matky uviedol, že matka sa všetkými spôsobmi snaží oddialiť návrat maloletých detí do Českej republiky, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté a za týmto účelom pokračuje v manipulácii detí proti nemu; zdôraznil, že matka už v úvode odvolania uvádza nepravdivé tvrdenie, že deti sú na jej spôsob výchovy zvyknuté už viac ako 10 rokov, počas ktorých boli výhradne v jej starostlivosti, pretože v júli 2008 zrušili s matkou spoločnú domácnosť, kedy matka zanechala deti v jeho starostlivosti a odišla k vtedajšiemu priateľovi, začala robiť dlhy, bol jej odpojený plyn a elektrina, následne menila bydliská, končila nájom s nezaplateným nájomným, často menila zamestnania, deťom školy, pričom maloleté deti mali vysoké absencie a zanedbané školské povinnosti; nasledovalo niekoľkoročné súdne konanie a až v júli 2014 boli deti odovzdané do jeho starostlivosti; po dvoch znaleckých posudkoch boli deti právoplatne zverené do jeho starostlivosti, pričom bolo konštatované, že sa javí ako spoľahlivejší rodič; za zásadne lživé označil tvrdenie matky, že o maloleté deti samotné nejaví skutočný záujem; vyjadril názor, že matka sa snaží profitovať zo svojho protiprávneho konania, skresľuje ich psychický stav a ignoruje ich záujem, mylne a účelovo informuje súdy a orgány, že maloleté deti sú v škole spokojné a chodia do nej rady; za lživé označil tvrdenie, že o deti sa nezaujíma, matka mu bráni v kontakte s deťmi, neumožňuje mu s nimi ani telefonický rozhovor a pokračuje vo vytváraní skresleného obrazu o jeho osobe, čím maloleté deti psychicky poškodzuje.

2.3 Kolízny opatrovník vo vyjadrení zo dňa 18.03.2019 (č.l. 53 spisu) k odvolaniu matky uviedol, že navrhuje potvrdenie napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie; poukázal na to, že existuje vážne nebezpečenstvo, že návratom budú maloleté deti vystavené fyzickej alebo duševnej ujme, preto poučil matku, aby svoje návrhy týkajúce sa zverenia maloletých detí do jej osobnej starostlivosti vrátane nariadenia neodkladného opatrenia predkladala na príslušný súd v Českej republike.

2.4 Matka v replike zo dňa 06.05.2019 (č.l. 65-66 spisu) opätovne uviedla svoje postoje k vecnému riešeniu otázky zverenia maloletých detí, pričom požadovala najmä prihliadať na názor maloletých detí a ich záujem.

3.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p., na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

3.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

3.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky matky ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým uznesením súdu prvej inštancie a v tejto súvislosti udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o splnení podmienok na zastavenie konania o návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe obsahu spisu dospel k správne právnemu posúdeniu veci ohľadne nedostatku právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci, keď konštatoval, že právomoc na rozhodnutie si vzhľadom na právoplatne skončené návratové konanie a jeho výsledok ako aj postoj otca k starostlivosti o maloleté deti zachoval príslušný súd v Českej republike; súd prvej inštancie pri posudzovaní svojej právomoci správne aplikoval článok 10 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 zo dňa 27.11.2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a správne ho aj interpretoval spolu s ostatnými ustanoveniami nariadenia, keď v tomto smere poukazuje odvolací súd na podrobné odôvodnenie napadnutého uznesenia. Matka v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnila predmetné právne posúdenie veci ohľadne nedostatku právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci a v podstate sa vecne vyjadrovala k otázkam podľa jej názoru podstatným pre rozhodnutie súdu vo veci samej, ktoré však môže posúdiť len príslušný súd v Českej republike, resp. k otázkam podstatným pre zamietnutie návrhu na výkon návratového rozhodnutia, čo nebolo predmetom konania v prejednávanej veci. Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

5. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 52 C.m.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 57 C.m.p., o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh; podľa § 58 C.m.p., o nároku na náhradu a o výške trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko v prejednávanej veci nejde o konanie podľa § 53 C.m.p. a odvolací súd nezistil okolnosti pre priznanie náhrady trov odvolacieho konania (§ 55 C.m.p.), o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu v konaní podľa tohto zákona je prípustné dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len "generálny prokurátor"), ak to vyžaduje verejný záujem alebo ochrana práv a ak nápravu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými

právnymi prostriedkami (§ 78 ods. 1 C.m.p.). Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné, ak potreba zrušiť alebo zmeniť právoplatné rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty (§ 78 ods. 2 C.m.p.).

Generálny prokurátor podá dovolanie iba na základe podnetu účastníka alebo osoby dotknutej právoplatným rozhodnutím súdu. Generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 80 ods. 1 C.m.p.). Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj bez podnetu vo veciach, v ktorých môže prokurátor do konania vstúpiť, a to aj vtedy, ak prokurátor do konania nevstúpil (§ 80 ods. 2 C.m.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 C.m.p.), môže mu súd uložiť pokutu do 1.000,- € (§ 382 ods. 1 C.m.p.), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 C.m.p.) alebo odňať maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnene premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 C.m.p.) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 C.m.p.).